

Сураи Қурайш

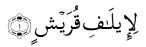

106-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 4 оят иборат аст.

Ин сура аз неъматҳои бузурги Аллоҳтаъоло, ки ба аҳли Макка насиб гардонидааст, сухан мекунад. Аҳолии атрофи Каъбаро асосан ҳабилаи Қурайш ташкил мекарду онҳо хизмати ҳоҷиёнро адо мекарданд. Аҳли Макка, ки дар асл тоҷир буданд, ба тарафи Яман ва Шом барои тиҷорат сафар мекарданд. Ин сура дар хусуси сафарҳои онҳо ва аз ҷониби тамоми мардум соҳиби эҳтиром будани онҳо сухан мекунад. Инчунин ду неъмати бузурге, ки Худованд ба онҳо инъом намудааст: яке боигарию фарохдастӣ, дигаре эминӣ аз ҳар хавф, баён месозад.

Бисмиллаҳи-p-Раҳмани-p-Раҳим
Огоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону
бенихоят борахм аст.

Ли илафи қурайш. 1.

1. Барои улфат додани (қабилаи) Қурайш,

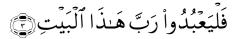
Яъне, қабилаи қурайш қабилаи писандида ва азиз буданд. Аллоҳтаъоло Пайғамбари охирини Худро аз он қабила интихоб намуд. Неъмати дигаре, ки Худованд ба онҳо арзонӣ дошт ин буд, ки онҳоро аз авлоди Иброҳими Ҳалилуллоҳ ба дунё овард ва аз дуъои бобаракати Он ҳазрат (а) файзбор гардонид. Барои таъмини амнияти онҳо Асҳоби "фил"-ро зеру забар кард. Инчунин...

илафихим рихлата-ш шита́и ва-ċ-ċайф. 2.

2. улфати онхо (ин буд, ки) дар сафархои зимистона ва тобистона (дар амон буданд),

Худованд фармудааст, ки мо қурайшиёнро дар сафар кардан барои тичорат дар зимистон ба шаҳри Яман, ки мамлакати гарму

сер аст ва дар тобистон ба шахри Шом, ки шодоб ва сарсабз аст, имтиёз додем. Онхо дар хар диёре, ки мерафтанд, мардум ба онхо бо дидаи эхтиром менигаристанд. Онхоро хамсоягони Харам ва ходимони Байтуллох медонистанд ва ба чону моли онхо чабр намекарданд. Хама шунида буданд ва медонистанд, ки Худованд душмани қурайшиён (Абраҳа ва лашкари ӯ)-ро ба чӣ бало гирифтору несту нобуд сохт. Аз ин сабаб, дар дилҳои онҳо воҳима чой гирифта буд ва метарсиданд, ки ба ин қабила муомилаи нодуруст кунанд. Чун Худованд ба онҳо ин қадар неъматҳоро дод, акнун онҳо бояд чӣ кунанд? Оятҳои зер ба ин савол чавоб медихад:

Фа-л яъбуду Рабба ҳа̄за-л-байт. 3.

3. пас, бояд, ки Парвардигори ин хонаро ибодат кунанд.

Онҳо бояд шукри ин неъматҳоро намоянду ба ибодати Худои ягона пардозанд. Хулоса, Худованд дар оятҳои 1 ва 2 неъматҳои Худро зикр намуда, дар ояти 3 фармуд, ки Худованди ин хонаро (Каъбаро) итоат кунед. Парвардигор шуморо (яъне қурайшиёнро) ба туфайли Каъба неъматҳои бузург дод. Чаро ба Ӯ таъоло ибодат намекунед? Чаро Пайғамбари маҳбуби Вайро таъна мезанеду чаро гуфтаҳои Пайғамбар (с)-ро дурӯғ мепиндоред? Чаро бутҳои аз сангу чӯб сохтаи худро парастиш мекунед? Бояд донед, ки ҳамаи ин амалҳои шумо ба ҷуз куфрони неъмат чизи дигаре нест.

Агар Худованди чалилу азимро барои чунин неъматҳояш шукргузор набошед ва бо дилу чон ибодати Ӯро ичро накунед, оқибат ба азоби сахти илоҳӣ гирифтор мешавед. Ҳол он ки Ӯ таъоло:...

Ал-лазій атъамахум-м мин чути-в ва аманахум-м мин хаёф. 4.

4. \bar{y} чунон Худовандест, ки онхоро дар гуруснаг \bar{u} таъом дод ва онхоро аз хавф эмин гардонид.

Худованд Зоти пок аст, ки қабилаи Қурайшро дар гуруснагии сахте, ки пеш аз ин ду сафари тичоратии зимистонаву тобистона воқеъ шуда буданд, сер гардонид. Инчунин аз хавфе, ки онҳоро таҳдид мекард, яъне аз Абраҳа ва сипоҳи ӯ онҳоро эмин дошт. Ба

сабаби хонаи Худ, ки қурайшиён дар атрофи он зиндагй мекарданд, дар дили мардум нисбат ба ин қавм ҳисси эҳтиром гузошт, ки дар ҳама ҷой онҳоро ҳурмату эҳтиром намуда, гиромй медоштанд.

Танбех: Дар кадом маконе, ки ба неъматҳои Худованд ношукрй шавад, гуруснагй ва хавф дар он чо ҳукмфармо мегардад. То он вақте ки онҳо хатои худро фаҳмида, аз куфрони неъмат боз гашта, шукргузории Холиқи худро накунанд, аз он бало халос намешаванд. Бинобар ин, ба ҳама лозим аст, ки шукри Худоро бикунанд ва аз маъсият (гуноҳ) даст бикашанд ва тоату ибодати Худои ягонаро бо чону дил ба чо оваранд.

Поёни сураи "Қурайш". Ва лиллохил хамд.

107-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 7 оят иборат аст.

Ин сураи муборака аз аҳволи вазнине, ки инсонҳои бадкор дар охират рӯбаӯ мешаванд хабар медиҳад. Зеро онҳо ба гурӯҳҳои зерин дохиланд:

- а) Инсонхое, ки неъматхои Парвардигорро нодида мегиранд;
- б) Инсонҳое, ки қиёмат, ҳисобу китоб, Ҷаннату Дӯзах ва дигар хабарҳоро дар бораи охират дурӯғ ва иҷронашаванда мешуморанд;
- в) Инсонҳое, ки на худашон ба мискинҳо (камбағалон) ва муҳтоҷон ёрӣ ва таъом медиҳанд ва на дигаронро ба ин амалҳо тарғиб мекунанд;
- г) Инсонҳое, ки ятимонро кӯмак намекунанд, бо суханҳои сахту дурушт онҳоро хор медоранд;
- д) Инсонҳое, ки мунофиқанд, намозҳои худро дар вақташ нахонда сустӣ мекунанд, агар хонанд на барои ризои Аллоҳ, балки бо риё ба хотири дидан ё гуфтани мардум мехонанд. Дар танҳоӣ намоз ҳатто ба хотирашон намерасад;
- е) Инсонҳое, ки моъун (асбоб)-и оддии рӯзгорро ба ҳамсоягон барои истифодаи муваққатӣ намедиҳанд Ин буд муҳаддимаи муҳтасари сураи муборакаи "Моъун".